

Vanhin Paul V. Johnson
seitsemänkymmenen koorumista

Meille antaa riemuvoiton Hän, joka on meitä rakastanut

Näiden koettelemusten tarkoituksena ei ole vain koetella meitä. Ne ovat ratkaisevan tärkeitä tullaksemme osallisiksi jumalallisesta luonnosta.

Elämään maan päällä sisältyy koetuksia, koettelemuksia ja kärsimyksiä, ja jotkin elämässä kohtaamistamme koettelemuksista voivat olla äärimmäisen tuskallisia. Olipa kyse sairaudesta, pettämisestä, kiusauksista, rakkaan ihmisen menettämisestä, luonnonkatastrofeista tai jostakin muusta koettelemuksesta, kärsimys kuuluu kuolevaisuuden kokemuksiimme. Monet ovat mietineet, miksi meidän on kohdattava vaikeita haasteita. Me tiedämme, että yksi syy on uskomme koetteleminen, jotta nähtäisiin, teemmekö me kaiken sen, mitä Herra on käskenyt.¹ Onneksi tämä elämä maan päällä on täydellinen paikka kohdata näitä koetuksia – ja selviytyä niistä.²

Mutta näiden koettelemusten tarkoituksena ei ole vain koetella meitä. Ne ovat ratkaisevan tärkeitä tullaksemme osallisiksi jumalallisesta luonnosta.³ Jos me suhtaudumme näihin ahdinkoihin oikealla tavalla, ne pyhitetään hyväksemme.⁴

Vanhin Orson F. Whitney on sanonut: ”Mikään kärsimämme tuska, mikään kokemamme koettelemus ei mene hukkaan. – – Kaikki, mitä kärsimme, ja kaikki, mitä kestäimme, etenkin kun kestäimme kärsivällisesti, vahvistaa luonnettamme, puhdistaa sydäntämme, avartaa sieluamme ja tekee meistä herkempiä ja armeliaampia. – – Juuri surun ja kärsimyksen, vaivan ja vaikeuksien kautta me saamme koulutusta, jota tulimme tänne hankkimaan.”⁵

Äskettäin eräällä yhdeksänvuotiaalla pojalla todettiin harvinainen luusyöpä. Lääkäri selitti diagnoosin ja hoidon, johon kuului kuukausia kemoterapiaa ja suuria leikkauksia. Lääkäri sanoi, että se olisi hyvin vaikeaa aikaa pojalle ja hänen perheelleen, mutta lisäsi sitten: ”Minulta kysytään: ’Olenko samanlainen, kun tämä on ohi?’ Sanon heille: ’Ei, et ole samanlainen. Tulet olemaan hyvin paljon vahvempi. Tulet olemaan suurenmoinen!’”

Toisinaan voi vaikuttaa siltä, että koettelemuksemme keskittyvät niihin elämämme osa-alueisiin ja niihin sielumme osiin, joiden kohdalla meillä tuntuu olevan vähiten kykyä selviytyä. Koska näiden haasteiden tarkoituksena on saada aikaan henkilökohtaista kasvua, ei pitäisi olla mikään yllätys, että koettelemukset voivat olla hyvin henkilökohtaisia – miltei laserohjattuja erityisiin tarpeisiimme tai heikkouksiimme. Eikä ketään ole vapautettu niistä, ei etenkään pyhiä, jotka pyrkivät tekemään sitä, mikä on oikein. Jotkut kuuliaiset pyhät saattavat kysyä: ”Miksi minä? Minä yritän olla hyvä! Miksi Herra sallii tämän tapahtua?” Ahdingon ahjo auttaa puhdistamaan jopa parhaimmatkin pyhät polttamalla pois kuonan heidän elämästään ja jättämällä jäljelle puhdasta kultaa.⁶ Jopa rikkainkin malmi tarvitsee jalostamista epäpuhtauksien poistamiseksi. Ei riitä, että on hyvä. Me haluamme tulla Vapahtajan kaltaisiksi, joka oppi kärsiessään ”kaikenlaisia kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia”⁷.

Loganin kanjonissa oleva Crimson Trail on yksi mieluisimmista patikointireiteistäni. Pääosa reitistä kiemurtelee korkeiden kalkkikivikallioiden laella ja tarjoaa kauniita näkymiä kanjoniin ja alhaalla olevaan laaksoon. Kallioiden laelle ei ole kuitenkaan helppoa päästä. Polku sinne on jatkuvaa kiipeämistä, ja juuri ennen kuin kiipeilijä pääsee laelle, hän kohtaa polun jyrkimmän kohdan ja kalliot peittävät näkymät kanjoniin. Viimeinen ponnistus maksaa kuitenkin vaivan, sillä kun kiipeilijä pääsee ylhäälle, näkymät ovat henkeäsalpaavat. Ainoa keino nähdä ne on kiivetä ylös.

Eräs pyhien kirjoitusten ja elämän antama kaava osoittaa, että synkimät, vaarallimmat koetukset tulevat monesti juuri ennen merkittäviä tapahtumia ja valtavaa kasvua. ”Paljon

ahdingon jälkeen tulevat siunaukset.”⁸ Israelin lapset olivat ansassa Kaislameren rannalla ennen kuin meri jakautui.⁹ Nefi kohtasi vaaroja, veljiensä vihaa ja monia epäonnistumisia ennen kuin hän kykeni saamaan haltuunsa pronssilevyt.¹⁰ Joseph Smithin valtasi pahan voima niin täysin, että hän luuli olevansa tuomittu täydelliseen tuhoon. Kun hän oli miltei valmis vaipumaan epätoivoon, hän ponnisti voimansa Jumalan avuksi huutamiseen, ja juuri sillä hetkellä Isä ja Poika ilmestyivät hänelle.¹¹ Evankeliumin tutkijat kokevat usein vastustusta ja koettelemuksia kasteensa lähestyessä. Äidit tietävät, että synnytyksen haasteet edeltävät syntymisen ihmettä. Kerta toisensa jälkeen näemme ihmeellisiä siunauksia

suurten koettelemusten kannoilla.

Kun isoäitini oli noin 19-vuotias, hän sairastui tautiin, joka teki hänet erittäin sairaaksi. Myöhemmin hän sanoi: ”En pystynyt kävelemään. Vasen jalkani oli aivan toimintakyvytön, koska olin maannut vuoteessa useita kuukausia. Luut olivat pehmeitä kuin sieni, ja kun kosketin jalallani lattiaa, tuntui kuin olisin saanut sähköiskun.”¹² Kun hän oli vuoteenomana ja hänen kärsimyksensä olivat kovimmillaan, hän sai Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesusuksen Kristuksen Kirkosta lehtisiä ja tutki niitä. Hän koki kääntymyksen ja meni myöhemmin kasteelle. Monesti jokin tietty haaste auttaa valmistamaan meitä johonkin erittäin tärkeään.

Ongelmien keskellä on miltei

mahdotonta nähdä, että tulevat siunaukset ylittävät moninkertaisesti tuskan, nöyryytyksen tai murheen, jota saatamme silloin kokea. ”Vaikka kuritus ei sitä vastaan otettaessa koskaan tunnu iloiselta vaan ikävältä asialta, se lopulta antaa näin valmennetuille hedelmänsä: rauhan ja vanhurskautta.”¹³ Apostoli Paavali opetti, että ”hetkellinen ja vähäinen ahdinkomme tuottaa meille määrättömän suuren, ikuisen kirkkauden”¹⁴. On kiinnostavaa, että Paavali käyttää ilmausta ”vähäinen ahdinko”. Tämän sanoo ihminen, jota lyötiin ja kivitettiin, joka joutui haaksirikkoon ja vankilaan ja joka koki monia muita koettelemuksia.¹⁵ Uskon, etteivät monetkaan meistä pitäisi koettelemuksiamme vähäisinä. Silti verrattuna siunauksiin ja kasvuun, joita viimein koemme sekä tässä elämässä että iankaikkisuudessa, koettelemuksemme ovat todellakin vähäisiä.

Me emme tavoittele koetuksia, koettelemuksia ja kärsimyksiä. Henkilökohtainen matkamme elämän halki tarjoaa niitä juuri oikean määrän tarpeisiimme. Monet koetukset ovat vain luonnollinen osa kuolevaisuuttamme, mutta niillä on hyvin tärkeä osa edistymisessämme.

Kun Vapahtajan palvelutyö kuolevaisuudessa oli päättymässä, Hän koki kaikkien aikojen vaikeimman koettelemuksen – käsittämättömän kärsimyksen Getsemanessa ja Golgatalla. Se edelsi loistokasta ylösnousemusta ja lupausta, että jonakin päivänä kaikki kärsimyksemme päättyy. Hänen kärsimisensä oli edellytys sille, että hauta oli tyhjä tuona pääsiäisaamuna ja että me voimme tulevaisuudessa saada kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän.

Joskus haluamme kasvaa ilman haasteita ja kehittää itsessämme voimaa ilman mitään kamppailua. Mutta kasvua ei voi tapahtua, jos valitsee

helpon tien. Me ymmärrämme selkeästi, ettei urheilijasta, joka vastustaa tiukkaa harjoittelua, koskaan tule maailmanluokan urheilijaa. Meidän pitää varoa vastustamasta juuri niitä asioita, jotka auttavat meitä saamaan jumalallisen luonnon.

Yksikään kohtaamistamme koetuksesta ja kärsimyksistä ei ylitä kestokykyämme, koska voimme saada apua Herralta. Me voimme tehdä kaiken Hänen avullaan, joka antaa meille voimaa.¹⁶

Toivuttuaan vakavista terveyttä uhkaavista ongelmista vanhin Robert D. Hales sanoi yleiskonferenssissa seuraavaa: ”Muutamina hetkinä kerroin Herralle, että olin jo varmasti oppinut ne läksyt, jotka minulle oli määrä opettaa, ja ettei minun olisi tarpeen kestää enää enempää kärsimystä. Nämä hartaat pyynnöt näyttivät hyödyttömiltä, sillä minulle tehtiin selväksi, että tämä puhdistava koetusten tapahtumasarja oli määrä kestää Herran määräämänä aikana ja Herran omalla tavalla. – – Opin, – – ettei minua jätettäisi yksin kohtaamaan näitä koettelemuksia ja kärsimyksiä, vaan suojelusenkelit pitäisivät minusta huolta. Oli muutamia, jotka olivat lähes enkeleitä – lääkäreitä, sairaanhoitajia ja ennen kaikkea suloinen kumppanini Mary. Ja tarpeen tullen, kun Herra niin halusi, minun oli määrä saada lohdutusta taivaallisilta sotajoukoilta, jotka hätäni hetkellä toivat lohtua ja iankaikkista varmuutta.”¹⁷

Taivaallinen Isämme rakastaa meitä, ja me tiedämme, että ”jokainen, joka panee turvansa Jumalaan, saa vahvistusta koettelemuksissaan ja vastoinkäymisissään ja ahdingoissaan, ja hänet ylennetään viimeisenä päivänä”¹⁸. Jonakin päivänä kun pääsemme verhon toiselle puolelle, me haluamme enemmän kuin että joku vain sanoo meille: ”No, sinä selviydyit.” Sen sijaan haluamme Herran sanovan: ”Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija.”¹⁹

Rakastan näitä Paavalin sanoja:

”Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska tai ahdistus, vaino tai nälkä, alastomuus, vaara tai miekka? – –

[Ei, vaan] kaikissa näissä ahdingoissa

Bukarest, Romania

meille antaa riemuvoiton hän, joka on meitä rakastanut.”²⁰

Tiedän, että Jumala elää ja että Hänen Poikansa Jeesus Kristus elää. Tiedän myös, että Heidän avullaan me voimme saada riemuvoiton koettelemuksista, joita kohtaamme tässä elämässä. Meistä voi tulla Heidän kaltaisiaan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 1. Piet. 1:6–8; Abr. 3:25.
2. Ks. 1. Piet. 2:20.
3. Ks. 2. Piet. 1:4.
4. Ks. 2. Nefi 2:2.
5. Lainattuna julkaisussa Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98.
6. Ks. Jes. 48:10; 1. Nefi 20:10.
7. Alma 7:11–12.
8. OL 58:4.
9. Ks. 2. Moos. 14:5–30.
10. Ks. 1. Nefi 3–4.
11. Ks. JS–H 15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, kirjoittajan hallussa oleva julkaisematon historia.
13. Hepr. 12:11.
14. 2. Kor. 4:17.
15. Ks. 2. Kor. 11:23–28.
16. Ks. Fil. 4:13.
17. ”Kasteenliitto: Olla Jumalan valtakunnassa ja kuulla siihen”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 6.
18. Alma 36:3.
19. Matt. 25:21.
20. Room. 8:35, 37.